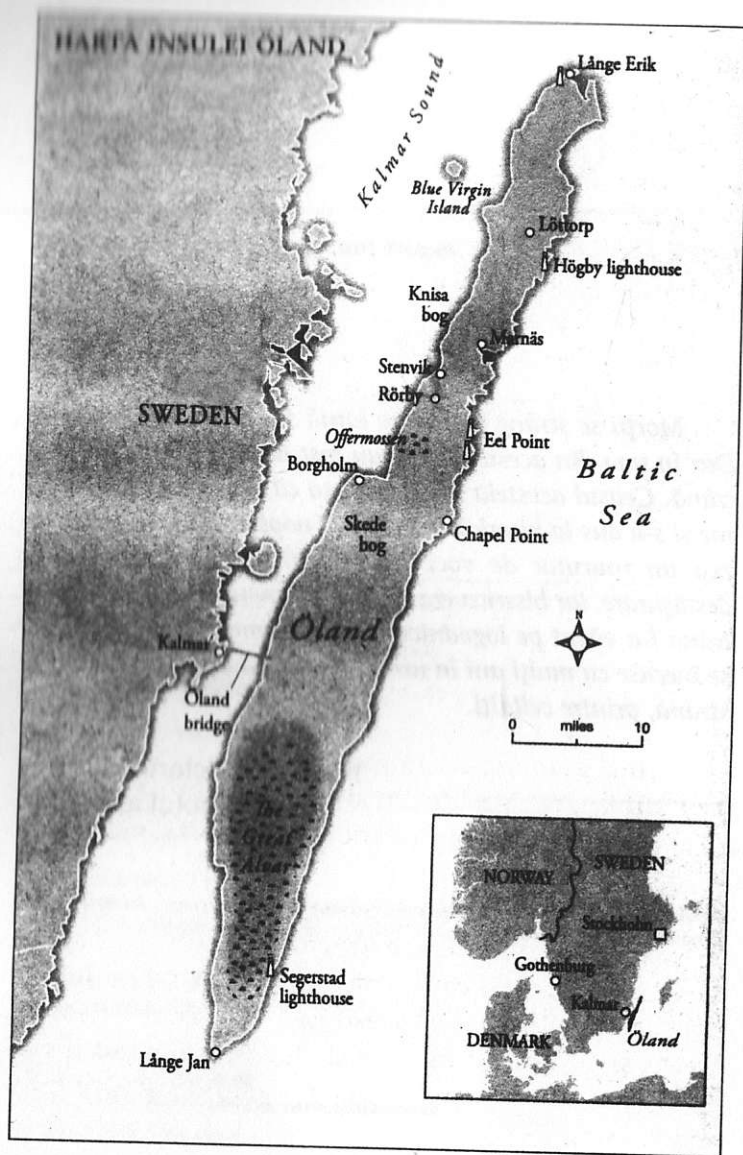

Aici începe cartea mea, Katrine, în anul în care a fost construit conacul de la Eel Point. Pentru mine, conacul era mai mult decât casa în care locuiam eu și cu mama, era locul în care am devenit adultă.

Ragnar Davidsson, pescarul de Țipari, mi-a spus odată că părți importante ale conacului au fost construite cu marfă recuperată de pe un vas german care transporta cherestea. Îl cred. Pe peretele din spatele podului de fân din hambar, cuvintele

ÎN AMINTIREA LUI CHRISTIAN LUDWIG

sunt crestate pe una dintre scânduri.

I-am auzit pe morți cum șoptesc în pereți. Au atât de multe de spus.

IARNA LUI 1846

Valter Brommesson stă într-o casă mică de piatră din Eel Point, rugându-se la Dumnezeu cu mâinile împreunate. Se roagă ca vântul și valurile care bat furioase dinspre mare în noaptea asta să nu-i distrugă cele două faruri.

A mai avut experiența vremii rele, dar niciodată a unei furtuni ca asta. Un zid alb de zăpadă și gheață care se apropiase urlând dinspre nord-est, oprind orice lucrare de construcție.

Turnurile, o, Doamne, lasă-ne să terminăm turnurile...

Brommesson este constructor de faruri, dar aceasta este prima oară când construiește un far cu lentile prismatice în Baltica. A venit în Öland în martie anul trecut și s-a apucat imediat de lucru: a angajat lucrători, a comandat lut și calcar și a închiriat cai de tracțiune puternici.

Primăvara proaspătă, vara caldă și toamna însorită erau splendide pe coastă. Lucrul mergea bine, iar cele două faruri creșteau încet spre cer.

Apoi soarele a dispărut, s-a făcut iarnă și, când temperatura a scăzut, oamenii au început să discute despre viscole. Și până la urmă, viscolul a venit. Într-o noapte, târziu, s-a aruncat asupra coastei ca un animal sălbatic.

Pe măsură ce zorii se apropie, vântul începe, în sfârșit, să se potolească.

Apoi, dintr-odată, dinspre mare se aud strigăte. Vin din întunericul din largul lui Eel Point — strigăte prelungi și sfâșietoare de ajutor, într-o limbă străină.

Strigătele îl trezesc pe Brommesson, care, la rândul lui, îi trezește pe constructorii epuizați.

— E un naufragiu, spune el. Trebuie să mergem afară.

Oamenii sunt adormiți și reticenți, dar Brommesson îi face să se ridice în picioare și să iasă afară, în zăpadă.

Înaintează cu greu spre țărm, cu spinările aplecate sub vântul înghețat din față. Brommesson întoarce capul și vede că turnurile de piatră ridicate pe jumătate sunt încă în picioare, lângă apă.

În cealaltă direcție, spre vest, nu vede nimic. Peisajul plat al insulei a devenit un deșert unduitor de zăpadă.

Bărbații se opresc pe țărm și privesc spre mare.

Nu văd nimic în umbrele cenușii și întunecoase de pe bancul de nisip, dar încă aud strigăte slabe amestecate cu urletul valurilor și scârțâitul lemnului care se crapă și al cuielor smulse.

Un vas mare s-a ciocnit de bancul de nisip și se scufundă.

Până la urmă, singurul lucru pe care constructorii pot să-l facă e să stea acolo, ascultând sunetele și strigătele de ajutor de pe vas. De trei ori încearcă să iasă pe mare cu una din bărcile lor, dar fiecare tentativă eșuează. Vizibilitatea e proastă, iar brizantii prea înalți și, în plus, apa e plină de grinzi de lemn grele.

Vasul eșuat trebuie să fi transportat o încărcătură enormă de cherestea pe punte. Când a început să se scufunde, lemnul a fost desprins de valuri și răsturnat peste bord. Grinzile sunt la fel de lungi ca un berbec de război și au fost aruncate pe țărm, în bancuri mari. Au început să umple golfulețele din jurul promontoriului, frecându-se și izbindu-se una de alta.

Când soarele răsare, din spatele unei perdele de nori gri și cețoși, este descoperit primul trup. Este un tânăr, care plutește la vreo zece metri de țărm, cu brațele desfăcute, ca și cum încă ar fi încercat să se agațe de una din grinzi din jurul lui, până în ultima clipă.

Doi dintre constructorii farului intră în apa joasă, apucă strâns cămașa de lână aspră cu care este îmbrăcat trupul și îl trag pe bărbatul mort pe țărm, peste bancul de nisip.

La marginea apei, fiecare bărbat prinde câte o încheietură rece ca gheața și trage cu putere. Bărbatul mort iese din apă, dar e înalt și cu umeri largi, dificil de cărat. Trebuie să fie târât pe țărmul înierbat acoperit cu zăpadă, în timp ce apa i se scurge din haine.

Constructorii se strâng în jurul trupului în tăcere, fără să-l atingă.

În cele din urmă, Brommesson se apleacă și întoarce trupul pe spate.

Bărbatul înecat e un marinăr cu păr des și negru și o gură largă, pe jumătate deschisă, ca și cum ar fi cedat în

mijlocul unei respirații. Ochii lui se holbează la cerul cenușiu.

Maistrul apreciază că marinarul are douăzeci și ceva de ani. Speră că e burlac, dar s-ar putea să aibă o familie pe care trebuie s-o întrețină. Murise pe un țărm străin; probabil că nici nu știa numele insulei lângă care s-a scufundat vasul lui.

— Trebuie să-l aducem pe pastor curând, spune Brommesson, închizând ochii bărbatului mort, astfel încât să nu mai trebuiască să întâlnească acea privire goală.

Trei ore mai târziu, trupurile a cinci marinari au fost aduse pe țărmul din jurul lui Eel Point. Pe mal a ajuns, de asemenea, și o plăcuță cu un nume: CHRISTIAN LUDWIG — HAMBURG.

Și chereștea, multă, multă chereștea.

Resturile plutitoare sunt un cadou. Ele aparțin acum coroanei suedeze, aceeași care plătește pentru farurile de la Eel Point. Dintr-odată, constructorii au acces la pin de prima calitate, în valoare de multe sute de riksdaleri.

— Trebuie să punem mâna cu toții să le aducem la țărm, spune Brommesson. O să-l depozităm departe de bătaia valurilor.

Dă din cap, către sine însuși, și privește spre câmpia acoperită cu zăpadă. Pe insulă există foarte puțină pădure, iar în locul casei mici de piatră pe care o planificaseră pentru paznicii farului de la Eel Point și pentru familiile lor, acum poate să contruiască o casă mult mai mare, din lemn.

Brommesson are o viziune a unui conac impresionant, îngrădit, casa însăși fiind plină de camere mari și spațioase. Un cămin sigur pentru cei care vor avea grijă de farurile lui aici, la capătul lumii.

Dar va fi o casă construită din prada de pe o epavă, ceea ce poate să aducă ghinion. O anumită jertfă va fi necesară pentru a contracara acest ghinion. Poate chiar o cameră de rugăciune. O cameră memorială pentru cei care au murit la Eel Point, pentru toate acele suflete sărmene care nu au fost îngropate în pământ sfințit.

Gândul acestei case mai mari rămâne în mintea lui Brommesson. Mai târziu, în ziua aceea, începe să măsoare terenul, cu pași mari.

Dar după ce furtuna s-a potolit și constructorii înghețați ai farului încep să scoată chereștea din apă și să o stivuiască pe iarbă, mulți dintre ei încă aud ecoul acelor strigăte ale oamenilor care se înecau.

Sunt sigură că acești constructori ai farului nu au uitat niciodată strigătele marinarilor care se înecau. Și sunt la fel de sigură că cei mai superstițioși dintre ei au pus la îndoială decizia lui Brommesson de a construi o casă mare cu chereștea de pe o epavă.

O casă construită cu chereștea de care se agățaseră cu disperare marinarii pe moarte, înainte ca marea să îi ia — oare eu și cu mama mea ar fi trebuit să ne dăm seama, la sfârșitul anilor '50, că nu trebuie să ne mutăm acolo? Oare tu și cu familia ta chiar trebuia să vă mutați acolo treizeci și cinci de ani mai târziu, Katrine?

— Mirja Rambe

SCHIMBĂ-ȚI VIAȚA — MUTĂ-TE LA ȚARĂ!

Proprietate: casă în Eel Point, în nord-estul Olandului

Descriere: Conac magnific al paznicului de far, de la mijlocul secolului al XIX-lea, într-o locație izolată și privată, cu priveliște frumoasă asupra Balticii, la mai puțin de trei sute de metri de țărm și având drept cel mai apropiat vecin cerul.

Grădină mare, deasupra țărmului, cu zone plate de pajiște ideale pentru jocul copiilor, înconjurată de păduri rare de foioase înspre nord și un sanctuar al păsărilor spre vest (Offermossen), iar la sud pajiști și câmpuri coborând spre mare.

Clădiri: Conac atrăgător pe două nivele (fără pivniță), cuprinzând în total aproximativ 250 de metri pătrați și necesitând renovare și modernizare. Structură, grinzi și fațadă din lemn. Acoperiș de țiglă. Verandă de sticlă cu fața spre est. Cinci sobe de teracotă, în stare de funcționare. Podea de pin în toate camerele. Aprovizionare comunală cu apă, fosă septică.

Anexă (pavilion de calcar) pe un nivel, aproximativ 75 de metri pătrați, apă și electricitate, proprietate de închiriat ideală, după unele lucrări de reparație.

Dependință (hambar din calcar/lemn), aproximativ 400 de metri pătrați, mai rudimentar și în stare relativ proastă.

Stare: VÂNDUT

Octombrie